ną jo stuomenį. Ir kai Vasaris, sugrįžęs į savo parapiją, pasirodi bažnyčioje, davatkos, pažįstami ir kaimynai nusprendė, kad iš Vasarinko išeis gražus kunigėlis. O kai kur vykdavo atlaidai ir Vasarini tekdavo ten būti, prašmatnesnis merginos meiliais žvilgsniais palydėvo aukštą, laibą, gražų melancholiško veido kunigėlį.

Bet Liudas Vasaris apie save tebebuvo tokios pat menkos nuomonės, kaip ir anksčiau. Jis atsimindavo, kaip vaikystėje šventadieniais tėvai vesdavosi jį bažnyčią ir leisdavo eiti pirma savęs. Tada Liudukui nepasisekdavo nugalėti liguisto jautrumo. Jis jausdavo kiekvieną tėvą žvilgsnį ir netekdavo judesių laisvumo, įtraukdavo galvą, nežinojo, kaip statyti kojas, rankos nukardavo kaip medinės. Ir tėvų kalba jį visai pribaigdavo.

– Dievas žino, kas išeis iš to mūsų vaiko, – susirūpinusi sakydavo motina.

– Pletikėlis, štai kas išeis! – piktai atsiliepdavo tėvas, jau aiškiai taikydamas Liudukui. – Kiti vaikai kaip vaikai – sveiki, linksmi, gražūs. O mūsiškis tai kaip senis koks ar paliegėlis.

F Liudukas vaikystėje apie tiesiog nekentė savęs ir savo nerangumo. O tėvams nematant, buvo sveikas, žvalus vaikas, linksmai žaisdavo ir bėgiodavo.

5/5

81.02.16

Rašinys pagal paveikslą
„Pjovėja"

Planas

1. Didelio kviečių lauko peizažas ir nuotaika
3. Jauna lietuvaitė pjovėja.
4. Dirbančios moterys.
2. Tolumoje matyti kaimas.

1. Didelio kviečių lauko peizažas.
2. Dirbančios moterys.
3. Jauna lietuvaitė pjovėja.
4. Pjovėjos apranga.
5. Jos nuotaika.

Toli toli nusidriekęs didelis kviečių laukas. Kaip jūra banguoja geltonos kviečių varpos. Toks didelis

laukas, ir jį visą dar reikės nupjauti. Tarp kviečių varpų svyruoja mėlynos rugiagėlės. Tolumoje matosi kaimas, nedidutės, šiaudais dengtos trobelės. O dar toliau, ant nedidelio kalnelio, tamsiai mėlyno dangaus fone vos vos įžiūrime tamsius medžius ir palinkusį medinį kryžių. Lauko gale, pačiame horizonte, matome sustatytas kviečių gubas.

Valstietės moterys, susimetusios į nedidelį kiselį lauko viduryje, dirba. Darbo daug. Vienos paprastais pjautuvais pjaunu kviečius, kitos rišu nupjautuosius jamus į pėdus, dar kitos pėdus stato į gubas. O kada pjautuvais gtrodo, jos ir suspės, jo, paprastos lietuvės moterėlės, nupjauti tokį didelį, platų kviečių rugių lauką, kviečius surišti, sustatyti į gubas...

O centre, arčiausiai mūsų, ~~daug~~ ~~viduryje~~ tarp siūruojančių ~~ke~~ auksinių kviečių varpų, stovi paprastai grindinė veikėja. Jauna lietuvaitė mergina, rankoje laikanti pjautuvą ir ką tik nupjautų kviečių glėbį. (Apsirengusi) Ilik dar tokių mažų glėbelių jai dar teks nupjauti savo paprastu pjautuvu, kad būtų nupjautas visas laukas. Apsirengusi jauna pjovėja lietuvių tautiniais drabužiais. Remdama liemenę, prie-

kyje surišta, tvarkingai suvarstyta. Po liemene pasivilkusi baltą, ilgomis rankovėmis palaidinukę. Platus, ~~il~~ rauktas sijonas ilgas, ligi pat žemės. Už jo užkišta balta prijuostė, tur būt, kad nesimaišytų. Tamsiai rudi plaukai tvarkingai surišti užpakalyje, o didelės akys tokios mėlynos, kaip tos svyruojančios rugiagėlės prie jos kojų. Ant galvos mergaitė pasitatinusi kažkokį paveikslėlį, galvą apsirišusi balta skarele ar kepuraite.

Jaunosios pjovėjos veide nežiūrėsi nei didelio skausmo, nei liūdesio. Bet jos taip pat nėra ir linksmas. Mergaitė ~~tiesiog~~ tik susimąsčiusi žvelgia į tolį. Gamta tiesiog paryškina tokią jos nuotaiką. Dangus tamsus, saulės nematyti, bet ji ūrieia, nes iš vėnos pusės mergaitė laibiau apšviesta.

Apie ką galvoja ši lietuvaitė, žiūrėdama tolyn? Gal apie darbą, apie didžiulį lauką, kurį reiks jai nupjauti? Daug dar jai reikės dirbti. Bet ji darbšti, ir tai matyti iš visų pjovėjos judesių.

5/5 m